

[Indenrigsministeren.]

uddannelse i korpset kan nedsættes, og vi kan også diskutere, om den 1 månedes uddannelse på den anden side er tilstrækkelig.

Til hr. A. C. Normann vil jeg sige, at jeg i og for sig godt forstår det synspunkt, at man finder civilforsvaret for militært præget, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at inden for et korps af den karakter og med de opgaver, det har, er en vis disciplin nu engang nødvendig.

Også jeg vil pege på problemet om beredskabet, som hr. Diderichsen var inde på, og som kan tale for en noget længere uddannelsestid end måske allerstrengest nødvendigt, men det er noget, vi kan diskutere.

Endelig vil jeg gerne pege på, at vi er opmærksom på, at problemet vedrørende klimaet i korpset bør undersøges på samme måde, som dette problem undersøges inden for militæretaten.

Jeg vil gerne gentage, at det er jo muligt, at de 12 måneder er for meget — det er jeg særdeles villig til at lade foretage en undersøgelse af — og jeg vil herefter mene det rigtigst, at vi nu fortsætter behandlingen af de rejste principielle og praktiske spørgsmål i et udvalg.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange): Jeg vil gerne takke ordførerne for partierne. Jeg synes, at det lader til, at vi er i stand til at finde adskillige punkter, som vort forslag berører, hvor der kan blive tale om en saglig debat, og ikke mindst ministerens sidste bemærkninger giver jo adskillige muligheder for, at vi kan trænge ned i en række af de spørgsmål, vort forslag sigter på.

Jeg skal ikke komme med en langvarig replik. Det er jo helt klart, at under en grundlæggende debat om civilforsvarets muligheder især i en krigssituation ville det være overordentlig vanskeligt at udtale sig med virkelig sikker grund under fødderne. Men jeg kan måske til hr. Erik Kragh sige omtrent så meget, at jeg er ikke i tvivl om, at man kan afbøde visse skader ved en kernevåbensprængning, som foregår tilstrækkelig langt væk, ved at sikre sig med mursten og på forskellig vis, men det er da egentlig efterhånden ganske klart, at med det tempo, der findes i beskyttelsesrum-

byggeriet rundt omkring i verden, så har man begrænset tro på, at det kan lykkes at sikre en større del af menneskeheden ved sådanne massive foranstaltninger.

Jeg tror derfor, at jeg i min fremsættelse måske alligevel har ramt noget, som er forholdsvis realistisk, nemlig: lad os holde os til foranstaltninger på det område, som også har et rimeligt fredstidsmæssigt sigte. Vi ved jo udmærket godt, at når man bygger kollegier, så er det ikke strengt nødvendigt at have en bordtennishal nede i kælderen, men det kan jo være hyggeligt, og denne enkle foranstaltning er samtidig sikringsrum, som kan gardere mod visse, skal vi sige fjerne atomsprængninger og opfylde visse sikkerhedsmæssige bestemmelser derved. Det er et fornuftigt kompromis imellem at foretage noget og ikke at foretage noget. Den virkelige udbygning af et civilforsvar baseret på beskyttelsesrum, som kunne give en væsentlig beskyttelse ved nære sprængninger, er så kostbar, at det er mit indtryk, at ingen stater tænker på den, og de små kompromiser, vi laver ved at opføre pavilloner af cement ude omkring i haverne, er ikke nær så overbevisende som noget, der, skal vi sige det på den måde, også har et rimeligt fredstidsmæssigt sigte.

Hvad angår vort forslag i øvrigt og i dets helhed, er det naturligvis klart, at det i det hele taget har et sigte på fredssituationen som den typiske og som den, vi virkelig regner med ordningen skal blive anvendt i. Og det er jo helt klart, at det er et stort spørgsmål, om vores samlede katastrofeværn har en rationel opbygning.

Det er naturligvis klart, at hver enkelt gren — og af dem findes der jo mange — er nødt til at have en forholdsvis eller endog en særdeles rationel opbygning, ellers ville den hurtigt vise sig ikke at slå til. Men det er egentlig ikke noget kriterium; det er ikke noget kriterium for, at det er rationelt, at Falck kommer, når man ringer efter dem. Derfor er det stadig væk et spørgsmål om samarbejde, om vi har udformet ordningen tilstrækkelig præcist. Når vi ringer 0-0-0 på telefonen, er det en enhedsoperation, men ikke desto mindre skal den udløse en række højst forskelligartede operationer. Det er min opfattelse, at ordningen i højeste grad kunne trænge til en centralisering og koordinering, og jeg tror, at hvis vi